

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐπιστήμη, Καλλιτεχνία.

Ἡ πόλις ἡμῶν ἐφιλοξένησε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα τὸν κλεινὸν Γερμανὸν ἱστορικὸν καὶ ποιητὴν Φερδινάνδον Γρηγορόβιον, οὗτινος κάλλιστον ἔργον τὴν «Ἀθηναΐδα», ἢ «Ἑστία» παρέχει νῦν εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς. Ὁ κ. Γρηγορόβιος ἀφίκετο ἐνταῦθα προσερχόμενος ἐκ μακρᾶς ἐπιστημονικῆς περιόδου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ ἄλλας πόλεις τῆς Ἀνατολῆς, ἀνεχώρησε δὲ τὴν παρελθούσαν Τετάρτην, ἀφοῦ ἐν σπουδῇ ἐπεσκέψατο ὅτι ἡ πόλις ἡμῶν παρέχει ἀξιοθέατον, ἀποκαμίζων ἀρίστας ἐντυπώσεις ἐκ τῆς γενομένης αὐτῷ συμπαθεστάτης δεξιότητος καὶ ἐκ τῆς μεγάλης προσόδου τοῦ τόπου, δι' ἣν ἐξέφρασε τὴν ζωὴν εὐχαριστήσιν τὴν.

— Ἀναλώμασι τῆς ἐν Βερολίῳ Βασιλικῆς Ἀκαδημίας ἤρξατο ἡ ἐκδοσις τῶν Ἑλλήνων ἐρμηνευτῶν καὶ σχολιασῶν τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἐξεδόθησαν πρὸ μικροῦ δύο τόμοι, ὁ μὲν δὲ σελίδων 880, περιέχων τὰ ὑπομνήματα τοῦ Σιμπλικίου εἰς τὴν Φυσικὴν Ἀκρόασιν, ὁ δὲ ἐκ σελίδων 361 περιέχων τὰ ὑπομνήματα τοῦ αὐτοῦ Σιμπλικίου εἰς τὸ περὶ ψυχῆς. Ὅλη ἡ σειρά τῶν ἐρμηνευτῶν θὰ συναπαρτίσῃ 25 μεγάλους τόμους. Ὁ δὲ καθηγητὴς Roehl ἐξέδοτο ἐσχάτως ἐν Βερολίῳ, ἀναλώμασι τῆς αὐτῆς Ἀκαδημίας, τὰς ἀρχαιοτάτας ἑλληνικὰς ἐπιγραφὰς τὰς εὐρεθείσας ἐν Ἀττικῇ, πλὴν τῶν Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν.

— Τὸ παράδειγμα τῆς Γερμανίας, ἥτις ἀποστέλλει συχνὰ ἀρχαιολόγους πρὸς ἐπιστημονικὴν ἐρευνήσιν τῶν ἀρχαίων λίκνων τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἐπενεργεῖ αἰσίως καὶ ἐπὶ τὰς ἄλλας κυβερνήσεις. Πρὸ τινων ἡμερῶν ἀπηλθὲν εἰς Μικρὰν Ἀσίαν ἀρχαιολογικὴ ἐπιτροπὴ, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ καθηγητοῦ Βένδορφ, ἐντεταλμένη νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας ἀναλωμασι τῆς αὐστριακῆς κυβερνήσεως. Αἱ ἐρευναι θὰ περιορισθῶσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς Λυκίαν καὶ Ἡλάριν, ἐνθα ὑπάρχουσιν ἀρχαῖα κτίρια, πολλοὺ λόγου ἕξια. Ὁ αὐτοκράτωρ διὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτοῦ μεγαλοδορίας παρέσχεν ἄφθονα βοηθήματα εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, διατάξας ἐκ τούτου ὅπως τὰ εὐρεθησόμενα τυχόν ἀρχαῖα κειμήλια μετενεχθῶσιν εἰς τὰ μουσεῖα τῆς Βιέννης. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπαρτίζεται ἐκ τῶν κκ. Βένδορφ, καθηγητοῦ τῆς ἀρχαιολογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Βιέννης. Πέτερσεν, καθηγητοῦ τῆς ἀρχαιολογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Πράγας. Νίμαν, ἀρχιτέκτονος καὶ καθηγητοῦ ἐν τῇ βιενναίᾳ Ἀκαδημίᾳ τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν καὶ ἐξ ἐπὶ ἄλλων ἀρχιτεκτόνων καὶ καθηγητῶν.

— Ὁ γνωστὸς καθηγητὴς κ. Αὐγουστος Βόλτζ δημοσιεύει ἐν τῷ γερμανικῷ περιοδικῷ «Das Magazin für die Literatur des In- und Auslandes» ἐπὶ κριτοῦ ἐν Παρισίοις ὑπὸ τῆς κ. Juliette Lamber δημοσιευθείσης μελέτης περὶ τῆς συγγρόνου ἑλληνικῆς ποιήσεως. Ὁ κ. Βόλτζ ἐπαινεῖ μὲν ἐν γένει τὴν ἔργασιν τῆς πεπαιδευμένης Γαλλίσσης, ἀλλ' ὥρσκει καὶ τινὰ τὰ ἐπιμεμπτα ἐν τοῖς καθ' ἑκάστον αὐτῆς, ὡς λ. χ. τὴν εἰς Σχολὰς κατὰ τῶν ποιητῶν, ἣν δὲν θεωρεῖ ἐπιτυχὴ ἰδίᾳ δὲ ὁ κ. Βόλτζ ζητεῖ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ ἑλληνικὸν πανεπιστήμιον κατὰ τῆς μομφῆς, ἣν ἐπέριψε κατ' αὐτοῦ ἡ κ. Lamber ἐν τῇ μελέτῃ αὐτῆς, ὅτι δηλ. ἔδειχθη ὅπως ἄστοργον πρὸς τὴν δημώδη ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀποκλείσαν ἐκ τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ τὰ εἰς αὐτὴν γραφόμενα ποιήματα καὶ συντελέσαν οὕτω εἰς τὴν ἀπομάρανσιν τοῦ ποιητικοῦ πνεύματος ἐν Ἑλλάδι.

Ἐν τῷ περιοδικῷ τοῦ Βερολίνου «Κόσμος» ἀναγινώσκουμεν τὰ ἑξῆς :

«Περὶ τῆς ἐθνογενείας τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων»

Πρὸ πενήντοντα ἐτῶν ἐζητήσεν ὁ Φαλμεράϋερ ν' ἀποδείξῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν Εὐρώπην ὅτι ὅλας ἐξεφυλίσθη τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων. Διευκρινέτο δὲ ὅτι τὰ νῦν οὐδὲ μία οἰκογένεια ἀπαντᾷ ἐν Ἑλλάδι ἥς οἱ πρόγονοι δὲν εἴνε Σλαῶν, εἴτε Ἀρναούτων, εἴτε Φράγκων, εἴτε ἐξελληνισθέντες Ἀσιάται. Ὡς γνωστὸν δὲ ἐπὶ μίαν ὁλην γενεὴν ὑπερσπύθη ὁ Φαλμεράϋερ μετὰ ζήλου καὶ ὀδυνοῦ τὴν θεωρίαν του ταύτην. Σήμερον ὁμως οὐδεὶς ἀμφισβallesti ὅτι ὁ σοφὸς Γερμανὸς ὑπερέβη τὰ ἐσκαμμένα.

«Κατὰ τῶν ὑπερβολικῶν αὐτοῦ διςχυρισμῶν ὁ Miklosich (Sitzungsberichte de Wien. Akad. d. Wiss. 4870, p. 529 κ. ἐ.) κατέδειξεν ὅτι ἡ νεοἑλληνικὴ γλῶσσα ἀσήμενον μόνον ἀριθμὸν λέξεων παρέλαβε παρὰ τῆς σλαυικῆς, καὶ ὅτι καὶ ἡ ἐπίδρασις τῆς σλαυικῆς γλώσσης ἐπὶ τῆς συντάξεως τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ἔχει μηδαμινὴν σημασίαν. Πρὸς δὲ τούτοις αἱ σλαυικαὶ λέξεις δὲν εἰσῆχθησαν εἰς ὅλας τὰς ὑπὸ Ἑλλήνων οἰκουμένους χώρας, καὶ ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων νησιωτῶν ἔμεινεν ὅπως σχεδὸν ἀμειγρῆς ξενικῶν λέξεων. Διὰ τῶν γλωσσικῶν ὁμως καὶ ἱστορικῶν μαρτυριῶν δὲν δύναται νὰ ἐξακριβώσωμεν οἷον ποσὸν σλαυικοῦ αἵματος ῥεῖ εἰς τὰς φλέβας τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων. — Πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου θέλουσι ὁῶσις ἡμῖν νύξιν μόνον αἱ κρανιολογικαὶ καὶ λοιπαὶ ἀνθρωπολογικαὶ σπουδαί, καὶ θέλουσι δεῖξαι ἡμῖν ἂν πλεονάζει τὸ σλαυικὸν αἷμα ἢ τὸ ἑλληνικόν.

«Ὅλοι οἱ σλαυικοὶ λαοὶ εἰνε, ὡς γνωστὸν, βραχύν κέφαλοι, οἱ δὲ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦσαν κατ' ἐξοχὴν λαὸς δολιχοκέφαλος. Ἐκ τῶν ἐρευνῶν δὲ τοῦ Dr Weisbach, ὅστις ἐποίησεν κρανιολογικὰς καταμετρήσεις ἐπὶ κρανίων κατοίκων διαφόρων χωρῶν τῆς εὐρωπαϊκῆς Ἑλλάδος καὶ μικρᾶς Ἀσίας (Die Schädelform der Griechen, Mittheil. d. anthrop. Gesellschaft in Wien XI. Band 2, φολ. 1881), ἐξάγεται ὅτι οἱ Ἕλληνες εἰσὶν ἐν ὅλῳ μέσοι κέφαλοι, καὶ ὅτι ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ Ἑλλάδι ἀπαντῶσι δολιχοκέφαλοι 42 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, ἐν δὲ τῇ ἀνατολικῇ 42, 22. Οἱ δὲ βραχυκέφαλοι ἐκ τῶν Ἑλλήνων δύνανται νὰ κατὰγνυνται καὶ οὐχὶ ἐκ σλαύων καθόσον καὶ οἱ Ἀλβανοὶ κατὰ Βεργόδιον ἀνήκουσιν εἰς τοὺς βραχυκεφαλότερους λαοὺς τῆς Εὐρώπης.

Ὡς τὴν γνώμην τοῦ Φαλμεράϋερ οὕτως ἐστὶν διὰ τῶν κρανιολογικῶν ἐρευνῶν ἀποδείκνυνται ἀληθῆς.

Ἐν Βερολίῳ, μηνί Ἀπριλίῳ.

ΣΠ. ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ.

Ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ θεάτρου τῆς Ἐπιδαύρου ἐπεραιώθη καὶ ἐνεργοῦνται πλέον ἀνασκαφαὶ ἐν τῷ ἱερῷ ἐνθα ἦτο ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅστις περιεῖχε χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ θεοῦ τούτου, καὶ ἑτέρα ἐξοχα οἰκοδομήματα. Τηλεγραφικῶς δ' ἀνήγγειλεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον ὁ κ. Καββαδίας ὅτι εὗρεν ἐνταῦθα ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος πέντε μικροσχηματὰ καὶ ἑκατὰ, ἐν οἷς πτερωτὴν Νύκτην κάλλιστον ἑλληνικὸν ἔργον, ὑπερμεγέθους κεφαλῆν δολιχότινος καὶ ἱκανῆς ἀνασκαφῆς ἐπιγραφᾶς. Καὶ τῶν ἀγαλμάτων τούτων, ὡς καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ εὐρεθέντων, ἀγαλμάτων αἱ κεφαλαί, αἵτινες φαίνεται ὅτι κατεστράφησαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ χριστιανισμοῦ.

— Ἐξεδόθησαν ἄρτι τὰ «Πρακτικά τῆς ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας», ἐξ ὧν μακρόνιμον ὅτι ὁ ὅλος ἀριθμὸς τῶν ἀρχαίων τῆς Ἑταιρίας ἀνέρχεται νῦν εἰς 12,569. Ἐκ τούτων 3,665 εἰσὶ λίθινα, 927 χαλκᾶ, (ἐξ ὧν 93 σταθμά, 41 σιδηρᾶ, 2,063 μολύβδινα, ἐξ ὧν 1,108 σύμβολα καὶ 345 σταθμά), 46 ἀργυρᾶ, 149 χρυσᾶ, 93 ὀστέινα, 236 ὀάλινα, 292 διαφόρων ὕλων, 2,566 πηλινὰ ἀγγεῖα, 1189 πηλινὰ μορφαί, 540 πηλινὸι λύγνοι, 248 πηλινὰ σκεύη, 241 πηλινὰ ὀραύσματα, 102 πηλινὰ πυραμιδοειδῆ καὶ κωνοειδῆ, 24 πηλινὰ φακοειδῆ καὶ ἀρτοειδῆ, 4 πηλινὰ λαβαὶ ἀμφορέων ἐνεπιγραφῶν. Νομίσματα δὲ ὑπάρχουσι χρυσᾶ μὲν 258, ἀργυρᾶ 1,073, ἐκ κράματος potin 462, κίθονα νεώτερα 24. Ἀλλὰ δὲ χαλκᾶ ἐστὶν ὑπάρχουσι διαφόρων ἐθνῶν καὶ ἐποχῶν ἀκατατάκτως ὑπὲρ τὰς 20 χιλιάδας, ὧν τὰ πλεῖστα ἔντελός, ἄρχοντα ὡς ἐφαρμένα.

— Ἐξεδόθησαν ἄρτι τὰ ἐπόμενα βιβλία.

«Σουσίς ἢ Πίνθηα», ποίημα ὑπὸ τοῦ γυμνασιάρχου κ. Α. Γ. Ἀντωνιάδου.

«Πῶς κυβερνᾶται ἡ Μεγάλη Βρετανία» ὑπὸ τοῦ κ. Ἐμμ. Γ. Μαυρογορδάτου. Μετάφρασις τοῦ συγγράμματος τοῦ Albany de Fonblanque.

«Κυβνιακᾶ, ἥτοι τῆς νήσου Κύθου χωρογραφία καὶ ἱστορογραφία» ὑπὸ Α. Βάλληνα.

«Ὁλεθρὸς τῆς θετικῆς φιλοσοφίας» ὑπὸ Ἰωάννου Μαρτίνου, πρεσβυτέρου καὶ προλόγου τῆς Θεολογίας.

«Παιδικὴ Βιβλιοθήκη» ὑπὸ Ν. Γ. Ἰγγλέση.

Ἐπίσης ἐξεδόθησαν κατ' αὐτὰς αἱ ἐξῆς ἐφημερίδες.

Ἐν Ἀθήναις τὸ «Πολίτευμα», ὑπο τοῦ ἀλλοτε ὑπουργοῦ

κ. Ι. Σπηλιωτάκη, καὶ ὁ «Ήλιος», ἐν Πειραιεὶ ὁ «Ἀμερόληπος», ἐν Ζακύνθῳ ὁ «Ἐξέτασις» καὶ ἡ «Φιτιόκα», καὶ ἐν Κορίνθῳ ὁ «Κορινθιακὸς Ἀστὴρ», καὶ ἐν Τριπόλει ὁ «Ἐργάτης» — Ὁ ἐν Αἰψίᾳ κ. Εὐγένιος Ζωμαρίδης ἀγγέλλει τὴν ἐκδορὰν μεταφράσεως τοῦ συγγράμματος τοῦ Victor Hehn «Ἡμερὰ φωτὸς καὶ κατοικίδια ζῶα ἐν τῇ αὐτῶν μεταβάσει ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν καὶ εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην». Τιμὴ ἐκάστου ἀντιτύπου δραχμὰ ν. 10.

BIBLIA

2545. Ἑσπία. Ἐκδίδεται κατὰ κυριακὴν. Ἔτος Ζ'. Τόμος ΙΓ', 2 Μαΐου 1882. Ἀριθ. 331 (279). Λεπτὰ 25. Ἀθήνησι, γράφειν τῆς «Ἑστίας», ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 6-40, σελ. 16. Περιεχόμενα: Ἀθηναῖς (Ἱστορικὸν διήγημα Φερδ. Γρηγοροῦ. Μετάφρ. Σπ. Π. Λάμπρου). — Ἀμοιβαιότης (Διήγημα). — Μία ἐπίσκεψις ἐν τῷ γεροντοκομείῳ Ἰωαννίνων. — Ἡ πρώτη Μαΐου. — Περὶ λυκοπαίδων. — Ἡ λησμονημένη (Ποίσις Γ. Μ. Βιζυνοῦ). — Ἀνέειον πνεῦμα. — Ἀληθεῖαι. — Σημειώσεις.

2546. Τὸ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύον ἀπεινὸν δίκαιον. Βιβλίον τέταρτον περιέχον τὸ Οἰκογενειακὸν δίκαιον ὑπὸ Π. Παπαρηγοπούλου. Τόμος τρίτος. Ἐκδόσις δευτέρα μετὰ πολλῶν διορθώσεων καὶ προσθηκῶν. Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἐκδότῃ Σ. Κ. Βλαστῷ, ὁδὸς Ἑρμοῦ, 63. 1882. 8", σελ. 4 καὶ 565. Τιμὰται δραχ. ν. 10.

2547. Νεοελληνικὴ Χρηστομάθεια ὑπὸ Χαρίση Πούλιου, καθηγητοῦ ἐν τῷ Α' Γυμνασίῳ. Ἐκδόσις πέμπτη μετὰ προσθηκῶν καὶ βελτιώσεων. Συστάσει τοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὑπουργείου. Ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ἐκδότῃ Σ. Κ. Βλαστῷ, ὁδὸς Ἑρμοῦ, 63. 1882. 16", σελ. 142. Τιμὰται δραχμῆς.

2548. Τὰ τῆς τοπογραφίας τῶν ἐπταπύλων Θηβῶν ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἀρχαιολόγων διερευνώμενα. Διατριβὴ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ διδακτορικοῦ διπλώματος ὑπὸ Γεωργίου Παγίδα. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς «Ἐνώσεως», ὁδὸς Σοφοκλέους, 33. 1882. 8", σελ. 70. (Μετὰ λιθογραφικοῦ πίνακος τῶν ἐπταπύλων Θηβῶν).

2549. Ἐπικρίσις τῶν παιδαγωγικῶν μελετῶν τῆς Κεῖ Καλλιόπης Κεχαγιᾶ ὑπὸ Γεωργίου Παγίδα, δ. φ., πρώην γυμνασιάρχου Ἀδριανουπόλεως. Φυλλάδιον Α'. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς «Ἐνώσεως», 33, ὁδὸς Σοφοκλέους, 1882. 8", σελ. 82. Τιμὰται ἀντὶ ν. δραχ. 1,50.

2550. Μεθοδικὴ διδασκαλία θεωρητικῆς τε καὶ πρακτικῆς πρὸς ἐκμάθησιν καὶ διὰδίδειν τοῦ γνησίου ἐξωτερικοῦ μέλους τῆς κατ' ἡμᾶς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς κατ' ἀντιπαράθεσιν πρὸς τὴν Ἀραβοπερσικὴν. Συναρμολογηθεῖσα ὑπὸ τοῦ μουσ. Π. Γ. Κηλιτζανίδου, Προυστσέως. Ἀδείξ τοῦ Αὐτ. Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ἀριθ. 24. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Α. Κορομηλᾶ καὶ υἱοῦ (ὁδὸς Περμποταζάρου, ἀριθ. 3). 1881. 8", σελ. 1 καὶ 269. Τιμὰται τοῖς μὲν συνδρομηταῖς γρῶσ. ἀργ. 30, τοῖς δὲ μὴ 40.

2551. Λόγος εἰς τὴν ΚΕ' Μαρτίου, ἐκφωνηθεὶς ἐν τῇ Φιλαρμονικῇ Ἑταιρίᾳ Κερύρας ὑπὸ Σπυρίδωνος Παπαγεωργίου, καθηγητοῦ. Ἐν Κερύρᾳ, τυπογραφεῖον ἡ «Ἰωνία». 1882. 8", σελ. 20.

2552. Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Βώλον. Ἐντυπώσεις Κ. Ν. Παπαμιχαλοπούλου. Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ 5' τόμου τοῦ περιοδικοῦ «Παρνασσός». Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Παρνασσός», 1882 16", σελ. 47.

2553. Ἐρῆκος καὶ Κλάρα, μυθιστορία πρωτότυπος ὑπὸ Ι. Γ. Σπηλιοπούλου. Ἐκδόσις πρώτη. Κέρκυρα, τυπογραφεῖον ὁ «Κέδμος» Νεοφύτου Καραγιάννη. 1882. 8", σ. 54.

2554. Πρακτικὰ τῆς ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἀπὸ Ἰανουαρίου 1881 μέχρις Ἰανουαρίου 1882. Ἐν Ἀθήναις, τυπογραφεῖον «Παλιγγενεσία» Ἰω. Ἀγγελόπουλου, ὁδὸς Βορρᾶ, 1. 1882 8", σελ. 40 (Μετὰ 4 λιθογραφικῶν πινάκων).

2555. *Histoire grecque* par Ernest Curtius, traduite de l'allemand sous la direction de A. Bouché - Leclercq, professeur suppléant à la Faculté des Lettres de Paris. Tome quatrième. Paris, Ernest Leroux, éditeur, 28, Rue Bonaparte. 1882. In 8. Fascicule N° 28. Souscription à l'ouvrage complet: 35 francs.

2556. *Riforma delle Scuole Secondarie*, appunti di Agostino Garlato. [Ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς λόγιος Ἰταλὸς κύριος Α. Γαρλάτος ὁ τῆς πραγματείας ταύτης συγγραφεὺς προτίθεται σκοπὸν νὰ υποδείξῃ τοῖς ἀρμοδίῳ κατὰ τί χωλαίνει ἡ μέση ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐκπαίδεσις καὶ τίνα θὰ ἦσαν τὰ κατάλληλα μέσα πρὸς θεραπείαν τῶν κακῶς ἐγόντων. Νομίζομεν δ' ὅτι καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον θὰ ἦτο ἀξίον νὰ ἀναγνωσθῇ ὑπὸ τῶν καὶ παρ' ἡμῖν περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολουμένων. Παραλείποντες τὰς λεπτομερεῖας ὡς πάντῃ ξένος πρὸς τὸν κύριον σκοπὸν τοῦ περιοδικοῦ, ἐν ᾧ γράφομεν, τοῦτο μόνον σημειώμεν ὅτι ὁ συγγραφεὺς θεωρεῖ ὅτι θὰ ἦτο ἐν τῇ Ἰταλίᾳ χρησιμώτατον πρᾶγμα εἰς τὴν πρόσδοκ τῶν ἐλληνικῶν σπουδασμάτων ἀν' ἡβλὸν καθιερῶν ἐν τοῖς κυριωτέροις τῶν Λυκείων καὶ ἐλευθεραὶ σχολαί, ὅπως τὰς ὀνομάζει, νεοελληνικῆς γλώσσης. Ταύτην δὲ τὴν ἰδέαν τοῦ ὁ λόγιος κ. Γαρλάτος ὑποστηρίζει δι' ἐπιχειρημάτων, ἀτινα ἀνεξαρτήτως πάσης ἰθνηκῆς δὴθεν φιλοτιμίας, εὐρίσκειμεν τῷ ὄντι ἰσχυρά. Τελειώνει δὲ τὸν λόγον τοῦ ὁ συγγραφεὺς διὰ τῶν ἐξῆς: «Πλὴν τούτων, λέγει, ἡ Ἑλλὰς ἀναγεννηθεῖσα εἰς βίον ἐλεύθερον, καὶ ἀποκτήσασα χάρις εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμπορίου ἱκανὴν ἀκμήν καὶ σπουδαιότητα, φαίνεται ὅτι καλεῖται καὶ νῦν, ὡς ὁρθῶς λέγει ὁ καθ. Παλλαβέρης κρίνον τὴν νεοελληνικὴν μου γραμματικὴν, εἰς κρείττονα πάλιν τύχην ἐν τῇ Ἀνατολῇ». Πλὴν λοιπὸν τῶν ἄλλων ἐπιχειρημάτων τοῦ καὶ τοῦτο ἀκόμη θεωρεῖ σπουδαῖον πρᾶγμα, τὴν μέλλουσαν δηλαδὴ ἐπίδοσιν τοῦ ἐλληνισμοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ κατ' ἀκολουσίαν φρονεῖ ὅτι εἴνε οὗτος λόγος ὅχι ὀλίγον σπουδαῖος, δι' ὃν νὰ ἰδῶται προσοχὴ εἰς τὴν νέαν μᾶς γλῶσσαν μάλιστα ὑπὸ τῶν γειτόνων ἡμῶν Ἰταλῶν, πρὸς οὓς ὁ συγγραφεὺς τῆς πραγματείας σημειοῖ πάνυ ὁρθῶς ὅτι πλεῖστα ἐρχομεν τὰ κοινά].

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1633.

Ἐκεῖνο ποῦ λαλῶ ἐμπρὸς τὸ λέγω καὶ ἀπὸ πῶς.

Εἰς τὴν ὁργὴν προφέρομαι ἐνδύχους νὰ φοβίσω.

1634.

Ἐν τῶν μελῶν τοῦ σώματος τὸ πρῶτόν μου ἐκφράζει πλὴν τούτου τρυφερὰ μερὶς πολλῆς βλαπτομένη παράγει, φεῦ! τὸ δεύτερον ποῦ ὅλους μᾶς τραμάζει, καὶ δι' αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος εἰς κτήνος καταβαίνει. Ἄν παραπλεύσης βέβαια τὴν ἀπειρον Ἀσίαν, θ' ἀνακαλύψῃς τ' ὅλον μου ἰδὼν τὴν παραλίαν. Πλὴν τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τὴν σήμερον δὲν φέρει, εἰ μὴ τι ζῶον ἀπ' αὐτοῦ παράγωγον ἐν μέρει.

1635.

Κυβόλεξον πρὸς συμπλήρωσιν.

• • Κ •
• • Α •
Κ Α Ρ Α
• • Α •

ΔΥΣΕΙΣ

1630.

Ράχης — Χάρις

1631.

Νήμα — Μνήμα

1632.

C'est quand il a plu.